

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy ve věci žalobkyně **A. V.,** zast. JUDr. Janem Gallivodou, advokátem v Plzni, Nerudova 5, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. přihr. 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni, č. j. 60 Az 232/2003 - 57, ze dne 30. 12. 2003,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 8. 2002, č. j. OAM–3979/VL-10-P11-2001, kterým žalovaný rozhodl, že se azyl stěžovatelce neuděluje podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), a současně vyslovil, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatelka současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Kasační stížností napadené rozhodnutí je rozhodnutí, kterým soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí č. j. 59 Az 261/2003 - 22 ze dne 30. 4. 2003 bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 22/2003 – 46 ze dne 28. 11. 2003 zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v tomto svém rozhodnutí shledal v otázce posuzování důvodů pro udělení, resp. neudělení, azylu samotného stěžovatelčiny výtky jako neopodstatněné s tím, že správní orgán a následně i soud postupovaly v tomto směru správně. Naproti tomu za nepřezkoumatelný označil napadený rozsudek z toho důvodu,

že se v něm krajský soud nezabýval otázkou správnosti posouzení a rozhodnutí stran překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, a v tomto rozsahu považoval námitku stěžovatelky za relevantní.

V dalším řízení při přezkoumávání napadeného rozhodnutí krajský soud vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a po podrobném rozboru, vyhodnocení a odůvodnění zjištěných skutečností nedospěl stran překážek pro vycestování podle § 91 zákona k závěru, že by stěžovatelka náležela k osobám ohroženým skutečnostmi, zakládající překážky vycestování. Proto žalobu rozsudkem zamítl.

V kasační stížnosti podané proti tomuto rozsudku stěžovatelka namítá naplnění důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Jmenovitě namítá, že krajský soud znemožnil stěžovatelce účast na řízení a porušil tím právo stěžovatelky řádně hájit svá práva a právem chráněné zájmy, když rozhodl bez jednání, s odvoláním na skutečnost, že se stěžovatelka při prvotním projednání věci k výzvě nevyjádřila, zda s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání souhlasí. Současně podotýká, že již ve svém prohlášení ze dne 30. 6. 2003, předloženém Krajskému soudu v Plzni v souvislosti s doplněním kasační stížnosti, vyjádřila svoji vůli aktivně hájit své zájmy, což podle jejího mínění platilo i pro další řízení prováděné krajským soudem poté, co Nejvyšší správní soud původní rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ve věci samé zrušil.

Dále stěžovatelka namítá i tu skutečnost, že jí Krajský soud v Plzni znemožnil při dalším řízení řádně hájit svá práva a právem chráněné zájmy též tím, když nerespektoval její právní zastoupení. Plná moc ze dne 6. 6. 2003 byla udělena jako procesní plná moc, a podle mínění stěžovatelky platila i pro další řízení před krajským soudem poté, co bylo původní rozhodnutí Krajského soudu v Plzni rozhodnutím Nejvyššího správního soudu zrušeno. K tomu dodává, že Krajský soud v Plzni nové rozhodnutí nedoručil jejímu právnímu zástupci, což podle jejího názoru ve smyslu § 42 odst. 2 s. ř. s. učinit měl.

Stěžovatelka uzavírá, že vrátil-li Nejvyšší správní soud věc k dalšímu řízení Krajskému soudu v Plzni, a tento neprovedl další řízení v souladu s právem, jak je možné ze shora uvedeného dovozovat, nebyl též právní názor Nejvyššího správního soudu respektován. Proto navrhuje, aby napadené rozhodnutí Krajského soudu v Plzni bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu zrušeno a věc vrácena Krajskému soudu v Plzni k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaný podal na výzvu soudu ke kasační stížnosti vyjádření, v němž vyložil námitky stěžovatelky jako nedůvodné, a posouzení přípustnosti kasační stížnosti ponechává na Nejvyšším správním soudu.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uvádí jako právní důvod kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu těchto ustanovení.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

K tomuto ustanovení Nejvyšší správní soud především konstatuje, že oba takto namítané důvody je nutno v předmětné věci posuzovat ve spojení s tím, zda je možné z obsahu přezkoumávaného rozhodnutí dovodit, že se Krajský soud v Plzni neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Takové pochybení však Nejvyšší správní soud v přezkoumávaném rozhodnutí a řízení před soudem, které mu předcházelo, neshledal.

Důvodem ke zrušení původního rozhodnutí Krajského soudu v Plzni Nejvyšším správním soudem bylo, že se krajský soud k námitce stěžovatelky nevypořádal s posouzením rozhodnutí žalovaného stran námitky vycestování. V uvedeném případě však krajský soud na základě žaloby to, zda nenastala překážka vycestování, posoudit měl. Tím, že tak neučinil, toto jeho rozhodnutí se stalo nepřezkoumatelným. Proto také Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Plzni k dalšímu řízení. Krajský soud byl v tomto dalším řízení podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. *označuje kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, za nepřípustnou. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti výslovně namítá, že „právní názor Nejvyššího správního soudu nebyl respektován“. Nejvyšší správní soud proto považoval za nutné přezkoumat napadené rozhodnutí věcně.

Za rozhodující přitom Nejvyšší správní soud považuje to, že Krajský soud v Plzni se ve svém, nyní přezkoumávaném, rozhodnutí v souladu s jím vysloveným právním názorem zabýval vytýkaným nedostatkem, a podrobně se vypořádal s otázkami rozhodnými pro to, zda byla na stěžovatelku žalovaným vztažena neexistence překážek vycestování podle § 91 správně. Krajský soud přitom ve svém rozhodnutí vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Při posuzování otázek rozhodných pro posouzení existence či neexistence překážek vycestování na straně stěžovatelky tak, jak je má na mysli § 91 zákona o azylu, soud mj. vyšel zejména z vyjádření stěžovatelky, učiněných v řízení před žalovaným. Stěžovatelka uváděla jako okolnost bránící jí v návratu do vlasti obavy z obnovení problémů s bývalým partnerem. Krajský soud posoudil i pozdější vyjádření stěžovatelky, učiněné v žalobě, kde stěžovatelka jako okolnost bránící jí v návratu do vlasti uváděla obavu z možného zatčení proto, že žádala v České

republice o azyl. Toto tvrzení nebylo ničím potvrzeno, krajský soud je vyhodnotil jako účelové, a vzhledem k tomu, že bylo uvedeno až v žalobě (přes příslušná poučení stěžovatelky při pohovoru před žalovaným), krajský soud k němu nepřihlížel. K tomu krajský soud uvedl, že je vázán skutkovým stavem, který tu byl v době rozhodování žalovaného a přezkoumává pouze zákonnost napadeného rozhodnutí.

Na základě tohoto zjištění a vyhodnocení Krajský soud v Plzni dospěl k jednoznačnému závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem a žaloba není důvodná.

S tímto závěrem Krajského soudu v Plzni se v plném rozsahu ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, považuje vyhodnocení rozhodných skutečností stran režimu § 91 zákona o azylu v případě stěžovatelky za zcela odpovídající zákonu, a shledává, že se krajský soud řídil právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 28. 11. 2003, č. j. 4 Azs 22/2003 – 46. K tomu Nejvyšší správní soud ještě poznamenává, že v kasační stížnosti, k níž je nyní napadené rozhodnutí krajského soudu přezkoumáváno, stěžovatelka žádné výhrady, které by se bezprostředně týkaly správnosti posouzení důvodů či obsahu překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, neuvádí.

Pokud jde o jmenovité námitky stěžovatelky, směrované k neumožnění její účasti v jednání před krajským soudem a nerespektování jejího právního zastoupení, tady je Nejvyšší správní soud toho názoru, že ani tyto námitky nemohou ničeho na správnosti závěrů krajského soudu v napadeném rozhodnutí změnit, a to především z toho důvodu, že ve své podstatě nemíří na nerespektování vysloveného právního názoru Nejvyššího správního soudu, jímž byl krajský soud v tzv. „dalším řízení“ vázán.

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud k těmto námitkám uvádí následující (což by platilo i v případě, že by námitky byly přípustné):

V prvém případě má Nejvyšší správní soud za to, že předmětné „další řízení“ jako řízení o původní žalobě je „pokračováním“ původního řízení před krajským soudem, kdy tento soud navazuje na provedené úkony, jež předcházely vydanému soudnímu rozhodnutí, znovu se zabývá danou věcí, a to zejména z pohledu těch úkonů a otázek, k jejichž provedení a posouzení byl krajský soud právním názorem Nejvyššího správního soudu zavázán. Za této situace nemůže ani Nejvyšší správní soud odhlédnout od skutečnosti, že v původním řízení před krajským soudem, kdy byla výchozí situace pro přezkoumání rozhodnutí žalovaného z povahy věci táž, stěžovatelka k poučení soudu účast na jednání nepožadovala. V tomto tzv. „dalším řízení“ tak ani podle názoru Nejvyššího správního soudu nebylo nutno „znovu“ stěžovatelku poučovat ve smyslu § 51 s. ř. s. o možnosti rozhodnout ve věci samé bez jednání s jejím souhlasem. Nejvyšší správní soud se rovněž nemůže ztotožnit s tím, že zájem stěžovatelky účastnit se jednání v tzv. „dalším řízení“ před krajským soudem byl dostatečně vyjádřen v jejím prohlášení ze dne 30. 6. 2003, předloženém Krajskému soudu v Plzni v souvislosti s doplněním („první“) kasační stížnosti. V tomto případě šlo o samostatné řízení, a úkony v něm učiněné nelze vztahovat na řízení jiné, kterým předmětné tzv. „další řízení“ u Krajského soudu v Plzni, obsahově navazující na „předchozí“ řízení u Krajského soudu v Plzni, bylo.

Ke druhé námitce stěžovatelky, že mělo být i pro toto tzv. „další řízení“ před Krajským soudem v Plzni respektováno její právní zastoupení sjednané pro řízení o (první) kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud toliko poznamenává, že toto z předmětné

plné moci dovozovat nelze. Plná moc, udělená 6. 6. 2003 *v rozsahu práv a povinností podle trestního řádu, občanského soudního řádu, správního řádu, obchodního zákoníku a zákoníku práce, a jako zvláštní plná moc k zastupování v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí o zamítnutí žaloby proti rozhodnutí o neudělení azylu,* nezahrnuje oprávnění k zastupování v řízení o žalobě podle soudního řádu správního.

Nejvyšší správní soud tak neshledal naplnění namítaných stížnostních důvodů, jež bylo nutno posuzovat pod zorným úhlem požadavku stanoveného v § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Z procesní opatrnosti se Nejvyšší správní soud zabýval i případným naplněním jiného stížnostního důvodu, upraveného v § 103 odst. 1 s. ř. s., kdy porovnával námitky, tvrzení stěžovatelky i s dopady zbývajících ustanovení, avšak ani naplnění žádného jiného stížnostního důvodu neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 23. března 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu